

Турцитѣ се показахъ и на височинитѣ на Шайковецъ и надъ самия градъ. Извъ улицитѣ му запрадѣхъ пушки противъ тѣхъ и сваляхъ знаменосеца и още едного. Но сждбата на боя и на града, който се бѣ задимилъ на нѣколко мѣста, бѣше рѣшена вече въ полза на Тосунъ-беевитѣ полчища. Тѣ съ викове на черни рояци се спустнахъ отъ урвитѣ къмъ нещастна Клисуря, като черни рояци врани на нѣкой прѣсенъ трупъ.

XXXVI.

Р а д а .

Щомъ първитѣ гърмежи по връхищата извѣстихъ на Клисуря, че фаталния бой настая, народътъ обзетъ отъ луда паника, удари да бѣга къмъ Копривница, прѣзъ Върлищница, тѣсно планиско гърло въ Сръдня-Гора, изъ което иде рѣката съ сждото название, та се влива въ Старата, на югозападния края на града.

Госпожа Муратлийска, у която бѣше на гости Рада, прибра набързо по-цѣннитѣ си вещи и дѣцата си, за да напусне кѣщата си и да бѣга съ другитѣ. Тя се отби при Рада да ѝ земе. Но при всичкитѣ ѝ молби, Рада не щѣше да ѝ послѣдва, рѣшена да остане въ кѣщи... Добрата госпожа Муратлийска съ сълзи на очи и на колѣнитѣ ѝ молеше да тръгнатъ тозъ часъ; тя не можеше да ѝ остави на такава страшна участъ. Турцитѣ се показахъ вече надъ яроветѣ на града и всека минута бѣше драгоцѣнна.

— Иди, иди, како Анице, отведи дѣцата... молихъ те, остави мене, викаше Рада и тласкаше къмъ врата госпожата Муратлийска.

Госпожа Муратлийска ѝ погледнхъ уплашена и склучи рѣцѣ въ безнадежностъ. Прѣзъ прозореца видѣ, че турцитѣ се спущатъ вече къмъ града. Тя се въсчуди що да стори.